

In de schaduw van de appelboom, terwijl ik over de rivier heen naar de stad vol glas en gefluister kijk, pak ik mijn vaders hand beet en kijk hoe onze vijand naar ons toe komt vliegen.

De zwarte stip van een vijand die steeds dichterbij komt, die de stad achter zich laat en over het water naar ons toe scheert, tot we de rotorbladen boven ons in de lucht kunnen zien draaien. De zon zakt achter de donkere torens en de hemel heeft de kleur die mandarijnen vroeger hadden; de laatste oranje stralen weerkaatsen tegen de vliegende stip.

De stip die nu geen stip meer is, maar een grote vliegende metalen machine.

Een helikopter. Een paarse helikopter met een grote F op de zijkant. En meer hoeft je op dit moment niet te weten.

(Alhoewel ik je nog wel moet vertellen waar we zijn.)

De appelboom waar we onder staan, hoort bij papa's tuin. Achter ons huis aan de *cul de sac*. Er is hier zes jaar lang niemand geweest en alles is overwoekerd en wild. Papa knijpt

in mijn hand. Dat is zijn manier om me te laten weten dat ik me geen zorgen hoeft te maken. Maar dat is niet zo makkelijk als je niet weg kunt rennen.

Aan mijn andere kant staat een meisje met een grote pad in haar armen. Het is het meisje van het grote huis in het noorden, dat me beter heeft me gemaakt toen ik ziek was, en dat al één keer mijn leven heeft gered. Ze kijkt naar boven. Er zitten takjes in haar warrige haren en ze staat te bibberen in haar T-shirt.

Polly. Mijn beste vriendin ooit.

En achter ons staan mijn andere vrienden, de vrienden met wie ik kan praten. Het grote edelhert, met zijn trillende oren. Het wolfsjong, dat nog steeds een verband om zijn buik heeft, en een dwergmuis die een speciale dans uitvoert (waarschijnlijk de Dans van de Vliegende Metalen Machine, want er wordt heel veel in gedraaid).

En als laatste, al komt hij nooit als laatste, op mijn sjaal: de Generaal van alle kakkerlakken. Zijn dikke oranje schild glimt alsof hij het net heeft opgepoetst, en zijn voelsprietten deinen heen en weer.

Om ons heen, in de schemering, zitten bijna honderd andere dieren, allemaal verschillende soorten. Een otter, bunnings, boommarters, konijnen en een erg springerige rode eekhoorn. In de bomen zitten vogels, de bijen vliegen om de bosjes en onder onze voeten – in het gras – zitten te veel torren en insecten om te tellen.

‘Verstop ze,’ zegt papa terwijl hij naar de helikopter blijft kijken.

Even kijk ik hem aan zonder het te begrijpen –

Hij draait zich naar mij en Polly, met een felle blik in zijn

ogen. ‘Als jullie willen dat de dieren blijven leven, verstop ze dan nu! Snel!’

En dat doen we. Terwijl ik bevelen schreeuw en de dieren onder bosjes duiken, achter bomen verdwijnen en sommigen zelfs holletjes graven in de aarde tussen de planten, verzamelt Polly afgevalen takken om over hen heen te leggen. Zelfs de moedige Generaal springt van mijn schouder in mijn borstzak en vouwt zijn voelspriet op, zodat niemand hem kan zien.

Geen van de dieren zegt nog iets. Ze hebben al zo vaak moeten vluchten, zichzelf onzichtbaar moeten maken, en het enige wat we kunnen horen is *woesj-woesj...*

Het is te laat om nog iets anders te verzinnen en we kunnen alleen maar hopen dat ze hen in de schemering niet zien zitten, weggemoffeld achter de doorgeschoten planten en kringelende takken. De eekhoorn is de laatste die nog een schuilplaats moet vinden. Hij rent in paniek rond en schiet op het laatste moment onder een verschrompelde rozenstruik.

En dan worden takken en bladeren omhooggeblazen; ze vliegen om ons heen de lucht in, en er komt zand in mijn mond en ik kan bijna niet ademen.

Felle lichtbundels schijnen naar beneden en verblinden ons. De kolkwind is zo sterk dat we een stap naar achteren moeten doen. Het gras wordt in een cirkel platgedrukt en papa bukt en trekt Polly en mij met zich mee naar achteren.

De helikopter zakt schommelend steeds dichterbij de grond en ik hoor nog net het gegrom van het wolfsjong. De geur van de tuin en de rivier is verdwenen en ik ruik alleen nog maar een olieachtige brandstof. De hete rotorbladen

draaien om elkaar heen en mijn ogen beginnen te tranen. De klinknagels in het plaatwerk lijken nu zo dichtbij dat ik ze bijna kan aanraken...

Ik ben een Gids, een leider van de dieren. Ik wacht, met mijn gezicht naar het licht en het geronk en de wind.

De helikopter landt. Langzaam komen de rotorbladen tot stilstand.

Polly grijpt mijn hand vast.

Even is alles stil en dan...

... gaat er een schuifdeur open. Er klapt een trap uit die op het gras terechtkomt. In de schemering achter ons hoor ik Polly's pad even kwaken.

We turen in de donkere ingang van de cabine en duiken in elkaar als er opeens een stel mannen stampend de trap af komt. Opzieners, met rammelende helmen, dikke pakken en laarzen, die in onze tuin blijven staan. Zonder een woord te zeggen, richten ze hun lange geweren op ons. Op papa. Op Polly. En op mij.

Gespannen kijken we elkaar aan en steken onze armen in de lucht.

Dan, in de avondschemering, verschijnt er nog een man. Een kleine man in een grijs pak, die snel en soepel de trap af loopt.

Een man van wie ik een foto heb gezien. In de kamer van de dokter in het Spectrum College.

De man kijkt even naar beneden, naar zijn voeten, terwijl hij in zijn handen wrijft. Dan trekt hij de manchetten van zijn overhemd recht en strijkt zijn dunne haar plat over zijn hoofd. Zijn ogen blijven verborgen achter een bril met spiegelglazen. Hij schraapt zijn keel en glimlacht.

‘Het spijt me dat ik zomaar onaangekondigd kom aanwaaien, professor Jaynes,’ zegt hij tegen papa, die niets terugzegt.

Sterker nog: volgens mij trilt papa. Ik heb papa nog nooit zien trillen, maar zijn handen trillen echt. En dus doe ik mijn best om vooral niet te trillen. Wat – zo blijkt – veel moeilijker is dan ik dacht.

De blik van de man gaat naar mij. Hij neemt zijn bril af en haalt een zakdoek tevoorschijn om een vetvlekje weg te poetsen. ‘Weet jij wie ik ben?’ vraagt hij.

Ik knik.

Hij glimlacht opnieuw en zet zijn bril weer op. ‘Mooi zo. En weet je ook wat ik doe?’

Waar zal ik beginnen? Je verspreidt virussen waar alle dieren aan doodgaan, zodat wij gedwongen zijn om jouw vervangende nepvoedsel te eten, je jaagt op de dieren die het hebben overleefd en maakt iedereen wijs dat mensen het virus ook kunnen krijgen, terwijl dat niet waar is, je hebt mijn vader opgesloten omdat hij een geneesmiddel heeft uitgevonden...

‘Misschien ben je het niet met me eens,’ zegt Selwyn Stone met een stem die rustig en beheerst, maar ook scherp klinkt, als een draad die elk moment kan knappen, maar dat niet doet omdat hij van staal is, ‘maar wat ik doe is: orde houden. Ik neem moeilijke, nare beslissingen in het belang van ons allemaal. Ik voorkom dat er hongersnood uitbreekt, ik zorg dat er geld blijft rondgaan en ik bescherm iedereen tegen deze vijandige planeet.’ Meneer Stone drukt als een priester zijn handen tegen elkaar. ‘Het enige wat ik van jullie verlang, is een beetje hulp.’ Hij doet een stap naar voren en zijn

glanzende schoenen zakken in het gras. Polly en ik deinzen achteruit.

‘Zo zou ik jullie bijvoorbeeld kunnen vragen om geen tijd te verspillen aan een geneesmiddel voor een virus dat we bijna hebben uitgeroeid,’ gaat hij verder. ‘Of ik zou jullie kunnen vragen om geen besmette dieren naar het hart van onze hoofdstad te brengen. Dat soort dingen.’

Ook ik sta nu te trillen. Mijn benen trillen zonder dat ik er iets aan kan doen. Polly is superstil geworden, alsof ze niet eens adem durft te halen.

Achter ons staat de volle maan hoog aan de donkere hemel en in het licht is de schedel van de man onder zijn huid bijna zichtbaar. Meneer Stone steekt een hand in zijn zak en haalt een klein voorwerp tevoorschijn.

Het is een pistoolversie van de pijltjesgeweren die de opziensers bij zich hebben.

‘En als jullie die dieren nog steeds zouden beschermen dan zou ik jullie kunnen vragen om me dat te vertellen. Is dat soms te veel gevraagd?’

Doodstil blijven zitten, zeg ik tegen de dieren die in het donker om ons heen zitten.

Stone richt zich met zijn pistool tot mij. Ik slik en hoop niet dat hij doorhad dat ik iets tegen de dieren zei. ‘Dus, Kester, vertel eens: verbergen jullie dieren in deze tuin?’

‘Nee,’ zeg ik. Het is het enige woord dat ik hardop tegen andere mensen kan zeggen.

Hij knikt en legt zijn vrije hand op mijn schouder. Zijn stem klinkt aardig. ‘Als je het me niet wilt vertellen, dan begrijp ik dat. Ik weet dat je veel hebt meegemaakt. Je vindt jezelf waarschijnlijk heel wat: ontsnappen uit het Spectrum College,

je vriendinnetje helpen nadat we haar ouders hadden opgepakt, al die dieren die je helemaal hiernaartoe hebt gebracht, je vader bevrijden... Als ik jou was, zou ik bekaf zijn!’

Hij lacht alsof het een grapje is, maar voor de rest lacht er niemand.

‘Maar maak je niet druk: je hoeft het me niet onmiddellijk te vertellen. Er is geen haast bij. We wachten gewoon. Want zelfs de best afgerichte dieren van de wereld kunnen niet eeuwig stil blijven zitten.’

Ik wil hem een stomp in zijn stomme zonnebrilgezicht geven en tegen hem zeggen dat deze dieren niet zijn afgericht, dat het wilde dieren zijn, maar dat we elkaar wel begrijpen, en dat dat iets is wat hij nooit zal kunnen, maar dat doe ik niet, en dus... wachten we.

Zijn hand rust nog steeds op mijn schouder, licht als een blaadje, en met zijn andere hand houdt hij zijn pistool vast. Naast me staat Polly, die haar tranen probeert in te houden, maar die ik af en toe hoor sniffen. Iets verderop staat papa, met zijn gezicht naar beneden.

We wachten...

De opzieners staan met hun geweren opgeheven in een kring van silhouetten, en met hun helmen op lijken het net uitvergroete speelgoedsoldaatjes.

We wachten...

De helikopter, de grote metalen vogel die op ons grasveld is geland, staat daar maar te staan, levenloos. Daarachter is de zon inmiddels helemaal achter de torens van de stad verdwenen. In de rivier zie ik de weerspiegeling van de maan, en de wolken pakken zich nu zo snel samen dat ik ze niet eens meer zou kunnen tellen.

En in de tuin is het nog steeds stil.

We wachten...

En dan – piepend van paniek – schiet de rode eekhoorn onder de rozenstruik vandaan, bibberend van angst.

Wat is er aan de hand? piept hij naar mij. *Zijn we...?*

Als hij de opzieners en meneer Stone ziet, sterft zijn stem weg en hij blijft stokstijf staan.

Terwijl meneer Stone mij aan blijft kijken, richt hij zijn pistool en haalt de trekker over. Een pijltje schiet door de lucht en de eekhoorn valt zonder geluid in één keer om; er klinkt alleen een doffe plof als zijn lichaam op de grond valt. De opzieners komen naar voren, wikkelen hem in een net en nemen hem mee de helikopter in.

De lampen gaan aan en de rotorbladen beginnen weer te draaien.

Papa laat zijn armen langzaam zakken. Meneer Stone stopt zijn pistool terug in zijn zak. ‘We kunnen later terugkomen voor de rest,’ zegt hij kalm. ‘En geloof me, dat zullen we doen ook.’

Hij draait zich half om, alsof hij terug naar de helikopter wil gaan, maar staat dan opeens stil, net als mijn hart.

‘O, nou vergeet ik dat nog bijna te zeggen,’ zegt hij. ‘Er is nog een optie. Je zou me kunnen overhalen om de dieren te mogen houden. Op één voorwaarde.’

De grote lamp van de helikopter draait naar de tuin, als een reuzenoog dat naar iets op zoek is. Hij blijft even hangen boven papa, die zijn handen voor zijn gezicht houdt. De lamp is op zoek naar het edelhert achter de boom en het wolfsjong in de bosjes. Even schijnt hij op mij en ik draai me weg. De Generaal duikt zo diep mogelijk in mijn zak.

En dan beweegt de lamp verder. Hij schijnt op het meisje naast me. Terwijl de rotorbladen steeds harder draaien en de helikopter klaar is om op te stijgen, wapperen haar haren om haar heen, alsof ze vlam vatten in het licht.

Meneer Stone loopt naar Polly. Hij haalt opnieuw iets uit zijn zak, en deze keer sta ik klaar om hem te grijpen. Het kan me niet schelen hoe rijk en machtig hij is, of hoeveel bewapende opzieners er in die stomme helikopter zitten. Als hij haar ook maar met één vinger aanraakt...

Maar hij haalt een paar bloemen uit zijn achterzak, als een soort goocheltruc.

Grote zwarte bloemen, die hij in haar handen duwt, en voor het eerst verheft hij zijn stem om boven het geluid van de helikopter uit te komen. ‘Polly Goodacre. Je ouders hebben me alles verteld. Als je deze dieren echt wilt redden, geef het me dan. Geef me dan wat jij hebt.’

Hij wacht op een antwoord, maar zij kijkt hem zonder iets te zeggen aan. ‘Geef me wat je hebt,’ herhaalt hij. ‘Je hebt achtenveertig uur – anders kom ik terug en vermoord ik al deze dieren.’

Hij draait zich zonder nog iets te zeggen om, gaat het trapje van de helikopter op en schuift de deur met een klap achter zich dicht. De motor van het toestel begint te trillen en te gieren terwijl de helikopter steeds sneller tegen de pastelkleurige hemel op kruipt. De witte onderkant wordt al snel kleiner en het licht van de lampen vervaagt tot een vaag oranje schijnsel, totdat de Facto-vogel de andere kant op zwenkt en stroomopwaarts over de rivier wegvliegt – alsof het nooit zijn bedoeling was geweest om bij ons in de buurt te komen.

En dat is het moment waarop mijn beste vriendin ooit, met de zwarte bloemen in haar handen geklemd, begint te huilen.